

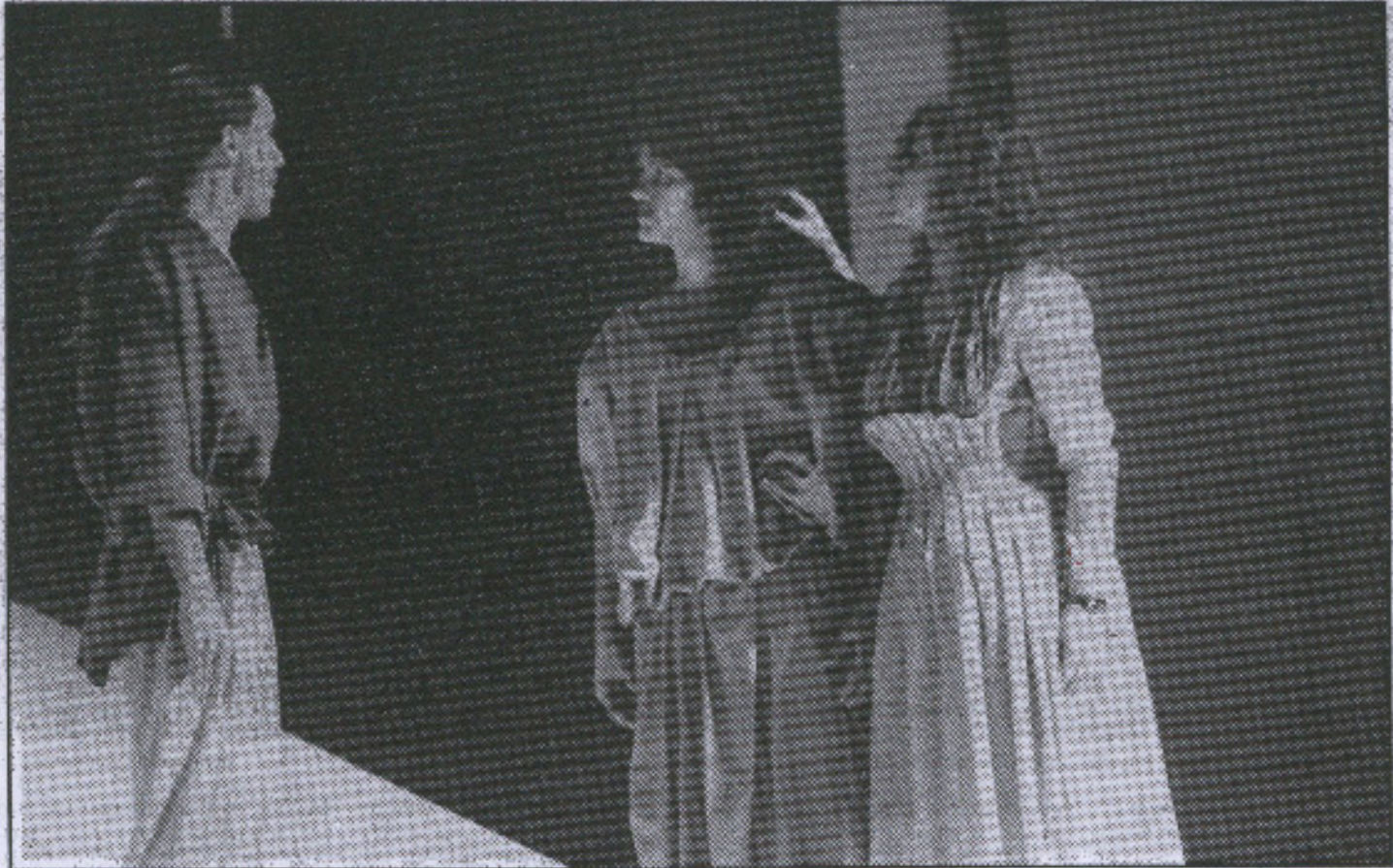
Het is een heel verhaal. In september is het zo'n beetje begonnen. Sindsdien hebben ze twee maal per week gerepeteerd. De cast van Jesus Christ Superstar, dan. Sinds

kort weten ze dat ze vanaf vandaag vijf keer voor een vol Noorderlicht spelen. En dan zijn het de kriebels, hè. Die groeien met de week. Met een voorlopig hoogtepunt gisteravond, enkele minuten voor aanvang van de try-outvoorstelling. In de coulissen: „Heeft er al iemand in zijn broek gepoept? „Nee, maar ik kan wel wat deo gebruiken. Beetje zweterig.”

Het is druk in de kleedkamers. Er ligt een grote zak drop op de koelkast en aan de muren hangen vellen papier met de volgorde van de liedjes. De regisseuze houdt haar peptalk die eindigt met de woorden: „Laat het ze zien!” Chermene Fisser en Daniëlle Kool ontdekken de Judas in het gezelschap: „Hè, een journalist. Nou, iedereen doet het hier met iedereen. Maar we hebben geen commentaar.” En Simonne van Beurden, één van de twee Maria Magdalena's: „Het was die andere Maria.” Er valt een gat straks na de laatste voorstelling. Daar zijn de drie vrouwen het over eens. Een paar maanden rust en dan zou de hele cast van zo'n vijftig man zich maar weer eens op iets anders moeten werpen. De musical Hair of zo. In ieder geval komt er als afsluiting een feest. Dat staat vast. Simonnes partner Hans heeft een grote bos bloemen in de kleedkamer gezet. „Leuk hè?” De zaal zit vol, de lichten doven. „Heb je je laatste avondmaal al gehad?”, vraagt een

Door Ton van den Nouweland

• Een scène uit de Tilburgse rockmusical Jesus Christ Superstar.

Foto: Jan Steds

meisje dat de decors moet wisselen aan een van de acteurs. En ze pakt een stukje brood. „Een oud theatergrapje”, verklaart ze. „Zeker niet zo oud als het brood”, luidt het antwoord. Nervuze grapjes, allemaal. Ach, goedwillend amateurisme. Als je in Jesus Christ speelt, ben je sowieso een watje. Echter: de synthesizer van hardrockband Rubicon zwelt aan. Het licht wordt dreigend. Langzaam loopt het podium vol. Iedereen maakt langzame tastende bewegingen. En dan: licht, smarend gitaargeluid, ballet, actie, zingen. En Jesus Christus nog aan toe, het swingt! Kippevel... lekker. Het werkt allemaal. Na het

„Hosanna” giebert het ballet de trap af. Ssss! Ook de emmers met muntjes worden precies op tijd over Jerusaleem uitgestort.

Batterijtjes

Alleen...De draagmicrofoon van Maria weigert twee nummers lang. Maar met haar solo „I don't know how to love you” maakt ze het - getuige het applaus - weer ruimschoots goed. Beneden bij de kleedkamers wordt ze geplaagd. „Batterijtjes leeg zeker” en „Je mug wel gewoon zeggen dat je je partij niet kent.” De geluidsmen, zo blijkt, heeft de hele nacht zitten solderen. Tijdens de generale repetitie

van woensdag had iedereen de micro's aan een clip. Daardoor was het ruisen van de kleding hoorbaar. Gisteren hadden alle solisten hun microfoons aan een koptelefoonje à la Madonna. Een kwartiertje is het heftisch bij de kleedkamers. Vier keer kort achter elkaar moet het ballet van kleding wisselen. Zwetende mensen tennen heen en weer. „Mijn handschoenen. Shit. Wie heeft mijn handschoenen?” Een kleedster: „Hier word ik dus niet goed van.” En daarom lig ik hier op 'uw divan. Het is een heel verhaal, zoals ik al zei. Die sfeer onderling, de kriebels en de geur van vette schminck. Het blijft je

aantrekken. Mijn collega's zeiden „Praat er eens over met een professioneel iemand. Misschien is er wat aari te doen.” Kijk, als kind heb ik bij jeugdoperettekoor De Wolstad eens een rolletje gehad in 'De Kalief van Bagdad'. „Wie schreeuwt daar zo?” moest ik vragend roepen op het toneel. Dat, maar meer ook niet. In de schouwburg en zelfs een keer in een Duits theater.

Gisteravond had ik het weer: de nauwelijks bedwingbare neiging om dat podium op te lopen; „Wie schreeuwt daar zo!” Kunt u daar iets mee? Mogelijk in therapeutische zin? □